

tesno krog njegove glave. Hotel sem ga izmotati, toda ni se dalo. Naposled ni kazalo družega, kakor da sem zanjko prerezal. Pal je na tla kakor brez življenja... Toda glej! — Zganila se je jedna noga, — druga, — in sedaj je zanosljal in zamigal celo špičasti rilček...

„Tako se torej oziraš na moje želje in na moja povelja? Ali ti nisem rekel, da miruj in da nikar ne delaj nobenih neumnosti? Prav ti je; vedel boš za drugo pot!“

Jež se je polagoma vzdignil in odšel počasi in utrujen v kuhinjo... Kaj je počel potem, tega ne vem. Spal sem trdno in tudi ježu se najbrže ni več ljubilo razsajati...

Danes sem se preselil, jež pa je ostal pri moji sestri... Verjemite mi, da mi je kljub vsi njegovi sitnosti dolčas po mojem nemirnem, bodičastem prijatelju!

Pod hruško.

V senci hruške posedeti,
Hej, kako je to lepo,
Ko pripeka dol raz neba
Vroče solnce na zemljo.

Čuj me bratec, in ozri se
K vejam širnim gori v zrak,
Vidiš li, da rmenó hruško
Težko nosi vzrastek vsak.

Hej, veselja in pa sreče,
Zdaj je vetriček nastal,
Kakor da bi ga bil Bogeč
Nama na ljubo poslal.

Glej, poglej jo, hruško zrelo,
Ki je padla zdaj na tla,
Teci, teci, kdor dobi jo,
Ta naj tudi jo ima!

Toda zraven skrbno pazi
In navzgor marljivo glej,
Ker vsak hip rumene hruške
Cepájo raz polnih vej.

Oj, ti bratec moj preljubi,
Če bi padla na glavo,
S hruško sladko vjel bi nekaj,
Kar ne bilo bi sladko.

Tatjan.

